

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Silvanectensi Et Atrebatensi Episcopis, & Abbati Latinacensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

recogiter dona Dei, qui eundem in conspectu Regum sua benignitate magnificans, per Ecclesiam Romanam favorem nomen & potentiam suam inter ceteros mundi Principes magnifice dilatavit. Vos igitur, quorum fidem atque prudentiam Regis & regni necessitates debent efficaciter experiri, sic in articulo mali hujus intentioni prefati Regis occurratis fideliter ac prudenter ut non patiamini vos & regnum ejus in illam perturbationem induci a qua, quod absit, de facili nequeat expediri. Nos enim, qui pro justitia causa hujus, si forsitan expediret, certare usque ad mortem nullatenus vitaremus, a defensione libertatis ecclesiasticæ manum apostolicam retrahere non disponimus; quæ profecto abbreviata non est, immo per Dei gratiam sic extenta quod in quem fuerit ex meritis aggravata spiritualiter & temporaliter, ingens pondus oppressionis inducere valebit in ipsum. Datum Romæ apud sanctum Petrum.

LONDONIENSI, ELIENSI,
& Vvigiornensi Episcopis.

NE prætextu libertatis seu etiam privilegij cujuscumque sententiam interdicti quicquam observare recuset, quam pro negotio Cantuariensis Ecclesiæ per totam Angliam per vestra sollicitudinis providentiam mandavimus, si necesse fuerit, promulgari, fraternitati vestrae periterata scripta mandamus & districte præcipimus quatenus si secundum apostolici mandati tenorem sententiam ipsam videritis promulgandam, sublato cujuslibet contradictionis, appellationis, & excusationis difugio, omnes pariter secularium & regularium, Hospitaliariorum & Templariorum, seu etiam quorumcumque religiosorum Ecclesias eadem sententia concludatis. Et quoniam in prioribus litteris de Ecclesiis in Vallia constitutis non fecimus mentionem, volumus & mandamus ut similiter in eas auctoritate presentium sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo procedatis, cum & ipsæ Cantuariensi metropoli sint subiectæ. Datum Romæ apud sanctum Petrum.

EPISCOPO ET ARCHIDIACONO
Vibetano.

Cum causa quæ inter Yconomum monasterij sancti Martini de Monte Viterbiensis ex parte una, F. & R. cives Viterbienses ex altera, super accasamentis quondam Tornampartis & terris de Tom. II.

Rasare ac Salicis, & molendino ubi facta est galcheria, vertebatur, coram nobis fuisset aliquandiu ventilata, nos intellectis rationibus utriusque partis & attestationibus diligenter inspectis, cum constitisset nobis monasterium ipsum in prædictarum rerum venditione ultra dimidium justipretij fuisse deceptum, sententiando decrevimus ut prefati cives aut recepto pretio possessiones restituerent memoratas, aut supplerent quantum constaret legitime venditionis tempore justo pretio defuisse. Cum igitur Abbas & fratres ejusdem loci probare per testes intendant quantum pretij venditionis tempore possessiones fuerit prædictæ, presentium vobis auctoritate mandamus quatenus infra trium mensium spatium recipientes appellatione remota testes quos alterutra partium duxerit producendos, audiat causam, & eandem remittentes ad nos sufficienter instructam, præfigatis partibus terminum competentem in quo nostro se conspectui representent sententiam recepturæ. Si verò pars monasterij ad hunc probandum articulum eisdem testes produxerit quos ad alium probandum produxit, vos nihilominus eos recipere procuretis: quoniam aliud est probasse deceptionis excessum, & aliud probare quantitatem valoris. Datum Romæ apud sanctum Petrum v. Kal. Decembris anno decimo.

SILVANECTENSI ET
Atrebatensi Episcopis, & Abbati
Latiniacensi.

Cum vota Meldensis Ecclesiæ in duas se diviserint partes, quibusdam eligentibus Cantorem Meldensem, aliis autem Abbatem sanctæ Genovefæ postulantes in pastorem, nos auditis quæ fuerunt hinc inde proposita, tam electionem Cantoris quam postulationem Abbatis exigente justitia duximus reprobandam, non propter defectum aut vitium alterutrius personarum, sed propter indiscretum & inordinatum processum contra constitutiones canonicas attentatum. Ne verò Meldensis Ecclesia diutius remaneat pastoris solatio destituta, discretionis vestrae per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus ad ipsam Ecclesiam accedentes, convocatis Canonicis, singulorum scrutemini voluntates, & si vel totum Capitulum vel major & sanior pars ipsius infra octo dies in personam idoneam, præsertim de ipsa Ecclesia, concordaverit, electionem ipsius, sive sit Subdiaconus, sive Diaconus, sive

M ij

Epist. 163.
De electione
Episcopi Mel-
densis.

Presbyter, confirmetis. Alioquin ex tunc auctoritate nostra suffulti assignetis & concedatis ipsis in Præsulem virum litteratum, providum, & honestum; contradictores, si qui fuerint, per censuram ecclesiasticam compecentes. Quòd si non omnes, duo vestrum, sublato appellationis obstaculo &c. Datum ut in alia.

Sequens epistola, ideo quia generalis est, nullum titulum habet in regeſto, neque in tertia collectione. Sed quia decretalis quæ istam antecedit in tertia collectione dirigitur Episcopo Mutinensi, Raymundus illi quoque inscripsit istam. Data est autem occasione electionis Episcopi Meldensis, ut colligitur ex epistola 163.

Epist. 164.
Vt Subdiaconus eligi possit in Episcopum.
Cap. A multis ex. de at. & qual. ordin.
Vide addit. ad lib. 8. de concord. sacerdot. & imp. c. 23.

A Multis multoties an Subdiaconus in Episcopum eligi valeat hæſitatur. Si quidem Vrbanus primus Papa decrevit ut nullus in Episcopum, nisi in sacris ordinibus & religiosè vivens inventus fuerit, eligatur. Sacros, inquit, ordines dicimus diaconatum & presbyteratum. Hos siquidem solos Ecclesia primitiva legitur habuisse. Subdiaconos verò, quia & ipsi ministrant altaribus, opportunitate exigente concedimus, si tamen spectatæ scientiæ ac religionis existant, quòd ipsum non sine Romani Pontificis vel Metropolitanæ licentiæ fieri permittimus. In quibus verbis innuitur quòd Vrbanus ad statum Ecclesiæ primitivæ se referens, in quo subdiaconatus ordo sacer minimè dicebatur, instituit ut de Subdiacono, nisi causa utilitatis, & tunc etiam de permissione Metropolitanæ vel Romani Pontificis, non posset electio celebrari. Verùm cum hodie subdiaconatus inter sacros ordines computetur, sicut Vrbanus Papa I. sub his verbis expressit, *Erubescant impij & intelligant iudicio sancti spiritus eos qui in sacris ordinibus, presbyteratu, diaconatu, subdiaconatu sunt positi, si castè non vixerint, excludendos ab omni eorundem graduum dignitate.* & iterum. *Nemo ad sacrum ordinem permittatur accedere nisi aut virgo aut probatè castitatis, & qui usque ad subdiaconatum unicam & virginem uxorem habuerit.* & ad similitudinem Diaconi & Presbyteri Subdiaconus continentiam debeat observare, sicut est in sexta synodo constitutum, ut si quis eorum qui ad clerum accedunt nuptiali jure mulieri voluerit copulari, hoc ante subdiaconatus ordinem faciat, & beatus Gregorius statuisse legatur ut nullum facere Subdiaconum præsumant Episcopi nisi quis castè victurum promiserit, nos volentes super hoc articulo disceptationis materiam amputare, statuimus ut Subdiaconus liberè valeat in Episcopum eligi sicut Diaconus vel Sacerdos.

Dist. 22. c. 11.
Erubescant.

Dist. ead. c. 12.
Nemo.

PARISIENSI EPISCOPO.

Sollicitudinem pastoralis officij prudenter exequeris cum super dubitationibus juris responso sedis apostolicæ postulas edoceri. Sanè, sicut ex tua insinuatione recepimus, duobus coram suo Episcopo litigantibus, cum alter eorum ad sedem apostolicam appellasset, Episcopus interpositæ appellationi non deferens, sed appellentem reputans contumacem, ipsum excommunicationis vinculo innodavit; qui coram Metropolitanano suo de Episcopo petit super hoc sibi iustitiam exhiberi, asserens quòd post appellationem ad nos legitime interpositam ipsum excommunicaverat & excommunicatum fecerat publicè nuntiari, & petens se ad eum statum in quo fuerat appellationis tempore à Metropolitanano reduci, denuntiari videlicet absolutum, adiciens etiam quòd appellationi non renuntiabat objectæ, sed profequi volebat eandem. Unde tua fraternitas requisivit à nobis utrum Metropolitanus de hujusmodi conquestione cognoscere valeas, & si repererit illum legitime provocasse, an eum denuntiari debeat absolutum, & an si Episcopus coram Archiepiscopo appellaverit, ne is qui excommunicatus ab eo fuerat absolvetur, appellationi sit hujusmodi deferendum. Nos igitur inquisitioni tuæ taliter respondemus, quòd sicut Metropolitanus de appellatione ad nos interposita cognoscere omnino non valet, sic nec de his quæ post appellationem ipsam fuerint innovata, dummodo de illis cognosci non possit nisi & de appellatione pariter cognoscatur, vel de iis quæ appellationis causam contingere dinoscuntur. In quo casu si Metropolitanus ad cognoscendum suas partes interponere fortè præsumeret, Episcopus utique posset ad appellationis beneficium convolare. Nam ad officium ejus qui de appellatione cogniturus est pertinet prudenter corrigere quæ contra ipsam invenerit attentata. Si verò notorium forsitan existeret quòd mandatum Episcopi indiscrētum fuerat vel injustum, cui non tenebatur subditus obedire, ac per consequentiam ei liqueat evidenter subditum legitime provocasse, potest Archiepiscopus auctoritate metropolitana declarare subditum irrationabiliter extitisse anathematis mucrone percussum. Cum autem excommunicatus qui appellaverat juxta præscriptam formam coram Archiepiscopo, deponit contra Episcopum quæſtionem,

Epist. 167.
De appellationibus ad sedem apostolicam.
Cap. Sollicitudinem. De appellatione.

Dist. 164.
De appellationibus ad sedem apostolicam.